

Ако од изборних кампања има неке озбиљне и опипљиве користи, осим за странке које после избора деле власт и привилегије, онда је то политичка ситуација у којој на светло дана излазе многе чињенице нашег политичког живота које смо само наслућивали или претпостављали да постоје.

У изборним окршајима свака политичка зверка јасно покаже своје праве трагове, тако да се на делу показује већ чувена „транспарентност“ наше новоуспостављене петооктобарске демократије. Ако је до сада неко и имао илузије о неполитичком деловању неких невладиних организација које су у претходном периоду успоставиле неприкосновени монопол на ексклузивно представљање невладиног сектора, сада је сасвим јасно како оне отвореним уласком у ову изборну кампању у оквиру политичког покрета Преокрет у ствари функционишу у непосредној борби за освајање власти.

Председник Либерално демократске партије као главни промотер истине о Преокрету је изјавио да очекује „отворено партнерство са невладиним организацијама. Има их много, заиста су различите организације, али их позивамо да радимо заједно“. Одазвале су се организације које су већ не само у политичкој већ и у интересној симбиози са овим покретом који у својој основи има препознатљив тоталитарни призив јер претендује да једини поседује истину о друштвеном стању у Србији.

Ова се тенденција може јасно видети у изјави иначе веома толерантног политичара Жарка Кораћа. „Истраживања су показала да чак и они који се не слажу са ЛДП кажу да људи који га чине говоре истину – о Косову, европским интеграцијама, национализму, Републици Српској и о томе како тренутно изгледа политика у Србији. Тај слоган значи потребу да неко у политици говори истину, иако то није популарно. Али будимо отворени, овде постоји само једна конзистентна идеологија – национализам.“

У политички савез са покретом за једину постојећу истину очигледно су сврстане тзв. невладине организације које су политичке и идеолошке предводнице и представнице Друге Србије која има месијански циљ да Србију уведе у Европу и модернизује је по сваку цену, па ако је нужно и без Срба. Главни идеолог Друге Србије Латинка Перовић, а самим тим и политичког покрета Преокрет, непосредно се укључила у изборну кампању залажући се за став да је опредељивање за „мање зло једини прави избор јер треба бити реалистичан. Сваки човек бира мање зло. Битно је да се трудимо да не

идемо назад јер ће нам за повратак бити потребно много енергије. И ови избори су опет избори о оријентацији“. А једино истина о преокрету коју проносе идеолози Друге Србије и њени политички секунданци из политички повлашћених тзв. невладиних организација представља мање зло који нас неће вратити назад и тако ћемо обезбедити изборну победу праве политичке оријентације. А на видику је и могућа постизборна коалиција са доказаним проевропским политичким организацијама као што су то СПС и европејска Јединствена Србија.

Међутим, зар је задатак и улога невладиних организација да се једнострано политички опредељују за владајућу политичку олигархију као оличење спасоносног мањег зла или је основна улога невладиних организација и то посебно оних које се баве одбраном људских права и изградњом претпоставки за стварање демократског друштва да буду снажан и политички активан гарант у обезбеђивању поштовања фундаменталних демократских институција. Али управо је напуштање ове суштинске корективне улоге показало да је сиренски позив политичке моћи јачи и изазовнији од свих великих заклињања у неопходност стварања снажног и делотворног грађанског друштва као једног од главних устава сваком покушају изневеравања и гажења темељних демократских начела, људских права и слобода.

Најбоља илустрација за отворено политичко сврставање ових тзв. невладиних организација које су нашле своје политичко ухлебљење у окриљу политичког покрета Преокрет и његове непорециве Истине је објављивање посланичке кандидатуре Миљенка Дерете који је иначе оличење политичког монопола у невладином сектору. Она је најављена у медијима као његов велики повратак у политику, али то не одговара елементарним чињеницама јер он никада заиста није ни излазио из политике само се њоме бавио другим средствима, непрестано себе прокламујући као борца за аутономно и неполитичко деловање невладиног сектора.

Сада су се коначно исказале његове неприкривене политичке амбиције јер се он и до сада увек јављао као универзални кандидат за сва владина и невладина тела у којима треба да се фингира присуство и утицај невладиног сектора. Сада је та игра коначно завршена и Миљенко Дерета се у овој изборној кампањи јавља као класичан политички и партијски активиста што је увек у ствари и био. При томе да би хипокризија и лицемерство били доведени до врхунца, он великодушно најављује своје повлачење са места извршног директора "Грађанских иницијатива" уз своје предизборно обећање да ће се и даље борити за цивилно друштво јер се стално говори о томе како се "интелектуалцима смучило да се баве политиком а да их с друге стране то не спречава да је континуирано критикују“. А шта је иначе задатак интелектуалаца него да непрестано развијају и практикују критичко мишљење.

Очигледно да ће нови Парламент Србије добити прекаљеног “интелектуалца” коме се очигледно смучило да као активиста невладиног сектора само континурано критикује власт или се служи критизерством и неконструктивном критиком како то воле да кажу функционери владајуће Демократске странке који сада учествују у изборној кампањи. Да ли ће политички живот имати неке користи од овог политичког лупинга Миљенка Дерете, остаје да се види, али је сигурно да је невладином сектору у Србији нужен стварни преокрет и враћање његове основне функције, да обавља онај изузетно важан цивилизацијски посао да буде стални коректив власти и упорна брана за све оне политичаре и политичке странке које покушавају да угрозе основна људска и демократска права, али и шире простор људских слобода и јачају демократске институције и потенцијале нашег друштва.